

Sygn. akt I C 3778/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w G.

przeciwko K. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 3778/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. K. kwoty 2894,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że na podstawie umowy cesji z 1 czerwca 2012 r. nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług. Łączna wysokość zadłużenia wynosi 2894,14 zł.

Pozwany K. K. nie złożył odpowiedzi na pozew, ani nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. łączyła z (...) z siedzibą w W. umowa o świadczenie usług zawarta w dniu 10 kwietnia 2008 r.

(dowód: umowa, k. 8)

Dnia 1 czerwca 2012r. (...) z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności wymienionych w Załączniku nr 1 do Umowy.

(okoliczność niesporna, umowa k. 26 - 28)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlega oddaleniu.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez powoda, ale tylko tych, które miały charakter dokumentu i zostały prawidłowo poświadczane za zgodność z oryginałem.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał ostatecznie nabyć wierzytelność przeciwko pozwanemu.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, jakoby przysługiwało mu roszczenie dochodzone przedmiotowym pozwem. Z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 1 czerwca 2012r. nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanego. W samej umowie cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanego.

Dodatkowo wskazać należy, iż umowa przelewu wierzytelności zawiera zakresienia uniemożliwiające odczytanie pełnej jej treści. Tym samym brak jest możliwości zweryfikowania ważności zawartej w niej postanowień.

Powód przedłożył również niepoświadczoną za zgodność z oryginałem notę obciążeniową wystawioną przez pierwotnego wierzyciela. Pismo to może być dowodem co najwyżej na to, że pismo o takiej treści zostało sporządzone. Brak jest również podstaw do wnioskowania, że zostało w ogóle do pozwanego wysłane, bowiem powód nie przedłożył zwrotnego potwierdzenia odbioru tejże korespondencji.

Dowodem na nabycie przez powoda wierzytelności wobec pozwanego nie jest także wezwanie do zapłaty z dnia 12 listopada 2012r. oraz zawiadomienie o przelewie wierzytelności z dnia 27 czerwca 2012r. Pisma te nie stanowią bowiem dokumentu, skoro opatrzono je jedynie kopią podpisu odbitą sposobem mechanicznym (faksymile).

W ocenie Sądu zatem powód nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, by przysługiwała mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

SSR Joanna Bienkowska - Kolarz